
**ALISON
BELSHAMOVÁ**

JEJ POSLEDNÝ VÝDYCH

**TETOVANIE AKO
ROZSUDOK SMRTI**

Ljndeni

Jej posledný výdych

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Alison Belshamová
Jej posledný výdych – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

**JEJ
POSLEDNÝ
VÝDYCH**

**ALISON
BELSHAMOVÁ**

**JEJ
POSLEDNÝ
VÝDYCH**

Ljndeni

Markovi, Rupertovi a Timovi

Vulnerasti cor meum,
soror mea.

*Zranila si mi srdce,
sestra moja.*

PROLÓG

Streda 19. júla 2017

Nad provu veslice sa nízko zniesla vážka, v páse slnečného svetla sa jej mihali priezračné krídla, telo mala ako ostrú modrú ihlu. Muž ju chvíľu pozoroval a potom sa opäť sústredil na plavbu úzkym kanálom, ktorý ostal z rieky. Sedem dlhých sparných týždňov bez dažďa odhalilo šire plochy dna, zvyčajne zaliate vodou. Vegetácia na brehoch zhnedla, listy sa skrútili ako starý pergamen. Bahno v tej nekonečnej horúčave páchlo, nad ním bzučali a zrážali sa muchy.

Muž si položil otázku, či sa dostane k cieľu, prv ako bude voda taká plytká, že sa nebude dať veslovať.

Oči mu padli na čosi, čo trčalo z bahniska pred ním. Vyschnutá palička vybielená slnkom, vytrčajúca z dopukaného, vyprahnutého bahna. Ukázala sa, keď voda ustúpila. Vážka odletela, usadila sa na konci tej zvláštnej paličky a v slnečnom svite vírila krídlami.

Muž zabral veslami mocnejšie, zaškrabol nimi o dno, vyvalili sa mračná kalu a čln sa kĺzal vodou. Keď sa dostal bližšie, privrel oči. Nebola to palička.

Bola to kosť.

A v anatómii sa vyznal dostatočne, spoznal, aká je to kosť.

Ludská kosť, stehenná.

Stehenná kosť jeho otca.

Pustil veslo, dlane mu zalial klzký pot. Veslo zahrkotalo vo vidlici, vyplašilo krdlík holubov, ktoré prudko vzlietli. Nebol tam však nik-

to, nikto nevidel, ako sa mu trasú ruky, keď neobratne obracal člň na spiatočnú cestu.

Slnko už bolo nízko, jeho žiara prešla do matnooranžovej, ale horúčava nepoľavovala. Odraz zmenil vodu pred ním na krvavočervenú, presne ako v deň, keď zomrela.

Vedel čítať znamenia, vykladal si ich.

Minulosť sa nedá umlčať. Ani zabudnúť. Muž sa už nemohol obracať chrbtom k jej volaniu.

Sobota 12. augusta 2017

ALEX

Vstúpiť krátko po polnoci do Brlohu bolo ako vojsť do jednoliatej steny potu. Keď sa Alex Mullins pretískal cez tanečný parket k baru, mal pocit, že je celý lepkavý. Keď hudba naberala tempo, upotené telá doňho narážali, vychyľovali ho zo smeru, akoby sa ocitol vo veľkom hracom automate. Usmial sa a obzrel sa, či za sebou nestratil svoju Tash.

Opätovala mu úsmev a pokrčila nosom, lebo jej doň udrel sladkastý parfum presýtený pachom tiel. No bokmi jej už pomykávalo do rytmu, a tak sa Alex vzdal pokusu vziať si drinky, chytil ju za ruku a viedol ju ďalej do tej tlačénice. Kým prišli dnu, v uličke pred klubom si spoločne dali džoint a Alex si teraz nechal hudbou presakovať telo a oddával sa jej. Hip-Hop Sweatshop z deväťdesiatych rokov. Dnes večer to sadlo. Tancoval okolo Tash, mlel bokmi a spod ťažkých viečok pozoroval jej pohyby. Nevedel sa zbaviť myšlienok na popoludnie strávené v jeho izbe, kde si navzájom skúmali telá, a predtým ako prišla z práce jeho mama, vydali sa na pláž a do klubu.

Bože, musí si zobnať vlastné bývanie.

„Vyzeráš rozkokošená, lasička,“ vdýchol jej do ucha, keď im k sebe priskočili hlavy.

Nepreháňal. Tash Bradyová bola poriadna šupa. Srdcovitá tvár so širokými ústami, dlhé gaštanové vlasy a ešte dlhšie nohy. Prsia ako

z veľkej knihy. Alex ju chcel, len čo ju zbadal, a jeho túžba po nej nejavila známky ochabovania ani po niekoľkých mesiacoch. Doteraz s nikým nechodil tak dlho.

Pozoroval ju pri tanci. Skvelé pohyby, ale dávala si pozor, aby sa stále videla v zrkadle za barom. Prihľadila si top, chvíľku sa pohrávala s vlasmi. Alex sa pohol tak, aby jej zastrel výhľad na seba, a ona sa zamračila.

„Si krásna,“ vyslovil nemo do hudby. Pokrútila hlavou.

Prečo je taká neistá? Sú všetky dievčatá také? No áno, jeho mama, to je uzlík neistôt, jej vzťah s jeho otcom však bol celé roky jeden veľký zmätok. Ale Tash? Nemá dôvod, aby o sebe ustavične pochybovala. Nechápal to, štválo ho to.

Po chvíli ho obtancovala, aby na seba znova videla. Tentoraz našpúlila pery, skontrolovala si rúž a prestala tancovať. Naklonila sa k nemu a vzala ho za rameno.

„Idem na toaletu,“ oznámila mu s ústami pri jeho uchu a s teplým dychom na jeho krku.

Alex pocítil prívál túžby a bokom sa pritisol k jej boku. Tash sa zasmiala a odtiahla sa od neho. Díval sa za ňou a zbadal, že na okraji parketu sa dala do reči so Sally Ann. Ak je tu ona, zrejme je tu aj celá partia. Tash bude chvíľu preč, a tak Alex obišiel parket, hľadal kamošov.

Nenašiel však nikoho známeho, preto ďalej tancoval, hudbou si prečisťoval myseľ, až napokon vnímal iba rytmické pulzovanie dušných basov.

Odrazu pocítil, že ho ktosi potiahol za jeden z dredov, čo ho vytrhlo z tranzu.

Krúžila pred ním chudá blondínka v obtiahnutej sukničke a znova sa načahovala za jeho vlasmi. Mykol hlavou na druhú stranu, aby sa vyhol jej ruke. Rozčulovalo ho to. Jeho dredy nie sú verejným

majetkom, no zarážalo ho, koľko ľudí si myslí, že je fajn dotýkať sa ich. Ďalej tancoval a čakal, čo dievča podnikne. Bolo celkom pekné, ale nie jeho typ. Tvrdé oči a končistý nos, jeho tvár pôsobila ostro. Bola jedna z tých, čo by vyzerali lepšie, keby neboli obhodené mejkapom.

Dievčina sa pohla bližšie, usmiata, kývla mu rukou. Chcela niečo povedať.

Naklonil sa k nej.

„Je pravda, čo sa hovorí o vtákoch čiernych?“

„Čo?“ vyhrklo z neho a o krok ustúpil, aby jej videl do tváre. Zreteľne počul, čo povedala. Počul to už mnoho rás – od otravných dievčat, ako je toto, a od namyslencov, ktorí sa chceli pobiť. Nedával sa tým vyvieť z miery. S típkami si vedel poradiť, skoro vždy cívli, keď im dal najavo, tak poď! Ale baby sa okolo neho obšmietali, chichúňali sa za dľaňami, šepotali si s kamoškami.

„Tvoj vták,“ naliehala. „Velikánsky, čo?“

No kristepane!

Prinútil sa do úsmevu a znova sa k nej naklonil.

„Chceš to zistiť sama, pipinka?“ Schytil ju za ruku a pritisol si ju k rozkroku.

Keď jej svitlo, čo sa deje, chcela sa mu vytrhnúť, lenže Alex ju nepustil. Hlupaňa, dobre jej tak. Chvíľu jej trvalo, kým sa spamätala, potom prižmúrila oči a on pocítil, ako ho tam schmatla. Odhodil jej ruku a ona sa trocha zatackala.

Za ňou sa zjavila Tash. „Čo... čo to má byť?“ vybuchla.

Pretisla sa popri blondínke pred Alexa. Zlostne sa mračila. Videla, čo sa stalo.

Keď blondínka splynula s davom tancujúcich, Tash prepichla Alexa pohľadom. „Som minútu preč, dopekla, a už sa necháš obchytkávať inou?“

Alex prosebne zdvihol obidve ruky.

„Tak to nebolo.“

Hudba revala prihlasno na dajaké vysvetľovanie a Tash aj tak o nijaké nestála.

„Videla som, čo si robil,“ vyštekla drsným hlasom. „Špinavec!“

Vylepila mu, až sa mu zatmilo pred očami, a keď si Alex ohromene priložil ruku na líce, pretískala sa cez parket k východu.

„Tash?“

Nepočula ho. Líce ho štípalo a vnímal, že všetci naňho vyvalujú oči. Blížila sa k nemu Sally Ann Grangerová.

„Čo sa stalo?“ spýtala sa.

Alex pokrútil hlavou. „Ale nič. Len také nedorozumenie.“

Sally Ann spýtavo zdvihla obočie.

Musí ísť odtiaľto preč. Pretisol sa popri nej a pobral sa za Tash.

Minula jedna po polnoci, ale vonku ho neovanul chlad, v ktorý dúfal. Ešte vždy bolo dusno a on cítil, ako sa mu oblečenie lepí na telo. Po Tash ani pamiatky – nepočkala naňho –, preto zašiel za roh do uličky a vybral z vrecka, čo bolo treba. Oprel sa o múr a netrvalo ani minútu, kým si ukrútil džoint. Rozhliadol sa, či tam niekde nie je policajt, a zapálil si ho.

Dym si držal v pľúcach tak dlho, ako vládol, a čakal, kým sa celý uvoľní. Džoint si nechal v kútiku úst a pri tele si mával hore-dolu tričkom, aby sa mu na spotenú hruď dostal vzduch. Tá blondatá tu-pana, nech sa prepadne! Dofajcí a pôjde pohľadať Tash.

Sakramentské ženské. Občas si kládol otázku, či vôbec stojí za to unúvať sa s nimi.

Znova vdýchol dym. Dobré, silné. Pustil tričko, opäť sa oprel o múr a zavrel oči. O chvíľu to s Tash vyrieši...

Sobota 12. augusta 2017

TASH

Tash Bradyová sa zhlboka nadýchla morského vzduchu, aby sa zbavila potu a zatuchnutosti z klubu, potom si zapálila cigaretu a zhlboka vdýchla dym. *Dočerta s Alexom!* Obrátila sa chrbtom k Brlohu, dnes večer tam nemala chodiť. Vykročila po Old Steine k pobrežiu. Hoci už bolo dávno po jednej v noci, z kamenných múrov stále sála horúčava. Ešte dobre, že si nevzala kabátik.

Predtým v záhradnej krčme priveľa vypila a od vlažného prosecca a horúceho slnka ju rozbolela hlava. A nepomohol ani džoint, ktorý si dali s Alexom pred Brlohom. Už v krčme bola podráždená, a keď prišli krátko po polnoci do klubu, nemala práve najlepšiu náladu. Stačila polhodina dunivých basov Hip-Hop Sweatshop a trešťaťo jej v hlave. Prišlo jej nevoľno a chcela ísť domov. Utiahla sa so Sally Ann na toaletu, kde sedela v jednej kabínke s otvorenými dverami a čakala, kým zaberie nurofen. Salline reči o tom, ako si to v práci rozdáva so statným chlapíkom, jej zlepšili náladu, ale keď sa vrátila na parket, Alex bol už rozbehnutý s tou druhou.

No čo, kašľať na to. Z jej strany zhasla fajka. Koniec. Finito.

Vysoké podpätky jej klopkali na chodníku a ozval sa dunivý bít z ďalšieho ich obľúbeného klubu na rohu. Vymotala sa odtiaľ opitá dvojica, na chodníku sa obchytávali a Tash lútosťivo posmrkla a šla svojou cestou. Piatkové večery boli v kluboch vždy rušné, no

keď došla k pobrežiu, bol tam pokoj. Celkom iný ako predtým, keď bola pláž natrieskaná telami – opálené dievčatá v bikinách, svalnatí chalani s tehličkovanými bruchami, mamy vykrikujúce na batolátá a starí muži červení ako homáre, lebo zaspali na slnku. V povetrí ešte závajú krémov na opalovanie a čipsov.

Prešla cez cestu na promenádu, ani autám sa nemusela vyhýbať. Rozhliadla sa a počúvala, či nezachytí Alexove kroky, alebo ho nevidí, ako ide za ňou, ak mu na nej ešte záleží.

Lenže nič. Ten fras nikde.

Vrátiť sa nemohla. Nezniesla predstavu, že by ho uvidela s tamtou druhou, a tak rázne vykročila ku Grand Hotelu. Ak jej nepoše esemesku, kým tam príde, vezme si domov taxík. Dobre mu tak. Keď sa ráno zobudí a nebude mať od nej zvyčajnú správu „dobré ráno“, dôjde mu to.

Mesiac bol výrazný, svietil ako strieborný kosák, a svetelné bodky na hladine mora sa jej rozmazávali v slzách. Bolo vôbec múdre začať si s Alexom Mullinsom? Jasné, je extra trieda, ale vychádzať s ním, hrôza. Vravelo sa, že vie ako na dievčatá. Sukničkář s dvojajkým metrom – on sa mohol v klube vybavovať s inými dievčatami, koľko chcel, ale keď ona čo len zavadila pohľadom o iného, vyletel.

Potom si spomenula na ich popoludnie v posteli a zapálila si ďalšiu cigaretu. Keď si s ním začala, nebola už panna, ale akoby bola. Pri ňom si uvedomovala svoje telo ako nikdy doteraz s inými. Akoby vedel, ako na to... sukničkář, nie?

Obzrela sa k mólu. Po ňom ani stopy a pred Grand Hotelom nijaký taxík, tak kráčala ďalej. Došla s ním. Nevráti sa k nemu, ani keby ju na kolenách prosil. Ona si zaslúži niečo lepšie.

Ešte raz si potiahla z cigarety a odhodila ju. Nechcela, aby z nej bolo cítiť dym. Doma bude o štvrt hodiny, aj keď pôjde pešo. Ak bude hore mama, strhne sa peklo. Fajčí. Do noci sa motá po vonku. Nikdy nič ako treba – mama sa k nej správa, akoby bola stále decko.

A vtom si spomenula – rodičia odcestovali a ona sa vráti do prázdneho domu. Nohou rozdrvila cigaretu, potom si vyzula lodičky a vzala ich do rúk. Chodník ju pod bosými chodidlami páľil a zrazu zatúžila po chladivom balzame vlhkého piesku medzi prstami. Po rampe z promenády zišla na pláž, preskakovala cez kamienky, tu a tam zjojkla, keď natrafila na ostrý, a napokon došla na mäkký piesok pri brehu mora. Zadívala sa na mesto, kúsok sa po pláži vrátila a zbadala osvetlené kopuly Pavilonu. Pri pohľade na svetlá na móle sa cítila ešte osamelejšia.

Pláž bola pustá. Len dolámané ležadlo a čiara z odpadkov na hranici, kam siahala voda. Obrátila sa, vykročila domov a opäť sa rozplakala. Plač prehlušoval hukot vln prehrabávajúcich štrk. Nechcela sa s Alexom rozísť. Bolo im spolu dobre, po sexuálnej stránke ohromne. Pri takom frajerovi mala dobrý pocit aj sama zo seba. Ale čo bude, keď sa v septembri vráti na vysokú? Keby sa rozišli, ako jej padne, keď ho bude vídať každý deň s babami, ktoré sa naňho v jednom kuse lepia?

Posmrkla, utrela si oči a šla ďalej. Premávka sa z cesty celkom vytratila a v tomto nočnom čase tam nebolo ani živej duše. To je dobre. Striaslo ju a vyčítala si, že bola taká impulzívna. Možno keby zachovala pokoj a nestrčila do tej kravy, ešte by bola v klube s Alexom...

Asi sto metrov pred sebou zbadala zložitú siluetu viktoriánskeho hudobného pavilónu, vytŕčala nad pláž z promenády. Pripomínala svadobnú tortu. Zašla ďalej, než si myslela. Zrazu ju premkol chlad a ostával jej ešte kus cesty. Mesiac zmizol za mračnom a noc stmavla. Pridala do kroku, vzdalovala sa od brehu – na chodidlách ju mrazilo.

Zazdalo sa jej, že čosi začula, no v hukote vln nevedela, čo to mohlo byť. Prudko sa k nej zniesla zvedavá čajka a so škrekom odletela. Tash zalapala po dychu. Nič to nebolo, ale rozrušilo ju to, a tak sa pohla ešte rýchlejšie, mysliac na príjemnú, útulnú spálňu, ktorá ju čaká o niekoľko minút. Predstavila si, ako by sa

na jej posteli teraz rozložil Alex, keď sú rodičia preč, a čo by robili, inokedy vždy tak náhlivo, kým príde domov mama. Ktovie, čo by bolo, keby ich raz pristihla.

Na kameňoch za ňou zavrždali kroky a ona sa zvrtila.

Alex?

Obďaleč na pláži sa zjavila postava smerujúca rovno k vode. Dotyčný sa na ňu nedíval, ale premkol ju strach a zamierila späť k promenáde pod hudobným pavilónom. Od tamojšej kaviarničky viedli schody hore na ulicu. Na promenáde sa bude cítiť bezpečnejšie, pouličné svetlá ju privedú domov. Sadla si na dolný schod, aby sa obula, a roztrasenými rukami si z chodidiel stierala piesok.

Zrazu jej naboku v hlave vzbĺkla prudká, oslepujúca bolesť. Lodičky jej vyleteli z rúk a hodilo ju dopredu. Bradou dopadla na dlažbu.

Čo to, dočerta?

V ústach pocítila krv.

„Alex?“

Za členky ju schmatli dve ruky. Vzpierala sa, ale zbytočne. Zovretie na nohách zosilnelo. Ťahalo ju po drsnom kamennom povrchu. Panika ju obrala o dych a pochytil ju závrat.

Chcela útočníka kopnúť, ale nohy a ruky nespôlpracovali. Hlavou udrela do obrubníka. V hlave jej šľahala prenikavá bolesť. Nemohla zaostriť zrak a po lícach sa jej liali slzy. Kričala, až ju rezalo v hrdle, ale na pláži nebol nikto, kto by ju počul.

Kto? Prečo? V mozgu jej vyskakovali napoly sformované otázky.

„Prosím vás,“ vyjachtala. „Pusťte ma.“

Útočník ju prestal ťahať a pustil jej jeden členok. Nad sebou uvidela tmavú siluetu muža. Stále ju držal za druhý členok a pohlol sa k jej boku. Potom zamieril nohou v čižme a kopol ju do rebier.

Telo jej zaplavila páľčivá bolesť a nemohla sa nadýchnuť.

Výhľad jej zastrel temný tieň a stratila vedomie.

I

19. júla 1982

Tvoje piate narodeniny sú krásny deň, Aimée. Pravdaže – všetky narodeniny sú také. Ale najmä piate, lebo popoludní budeš mať prvý raz svoju vlastnú oslavu. Budú hry, darčeky a torta ako veľikánska žltá slnečnica. Zo škôlky si si mohla pozvať päť dievčatiek a dostala si nové šaty. Červené so saténovými mašličkami, k nim čierne ligotavé sandále a mama ti vpletie do dlhých čiernych vlasov červenú stužku.

Tvoji hostia tu budú až o hodinu, ale ty sa už celá trasieš od vzrušenia.

Mama ťa poslala do tvojej izby s knihou. Má veľa práce s prípravou, nemôže na teba dozeráť. Je mrzutá, takže si rada, že ťa nemá na očiach. Zdá sa ti, že také oslavy neznáša. Ak to nie sú oslavy dospělých, kde môže popíjať a nasilu sa smiať.

Knihá ťa nudí a tvoj brat Jay sa s tebou nechce hrať. Tvoja oslava je len pre dievčatá – chlapcom vstup zakázaný. Jay povedal, že mu to je jedno a že by aj tak neprišiel. Vraj je to babská záležitosť. Vo svojej izbe má na práci lepšie veci. Chceš tam ísť, ale vystrčí ťa, choď preč, lebo čítam. Je o štyri roky starší, a preto si myslí, že je niečo viac ako ty. A to nie je pravda.

Lenže teraz sa nemáš s kým hrať. Keby sa len Jay nesprával tak hlúpo. Chceš, aby ťa rozosmial, dokonca aj aby si z teba utáhoval, až ťa ide rozdrapiť. Sedíš vo svojej izbe na stoličke pri okne, dívaš sa von a netr-

pezlivo klopkáš nohou, kedy už prídu prví hostia. Oneskorujú sa, áno. Pýtaš sa ocka: „Nemali tu už byť?“ Jeho to rozosmeje a ty si povieš, že to od neho nie je pekné.

Konečne sa ozve zvonček.

Oslava neprebíha dobre. Isabella sa rozhodla, že už nebude tvojou kamarátkou. Asi preto, lebo si jej klamala, že máš v záhrade bazén a ponika. Teraz chce byť najlepšou kamarátkou s Bethany. Sedíš vedľa Bethany a hráte sa na rozbalovanie a ona ti balík nepodáva dost rýchlo. Hudba dohrala a Bethany ho ešte má, keď si ho mala mať už ty, aby si odbalila ďalšiu vrstvu papiera.

„Rýchlo, Bethany!“ súriš ju. Mama na teba zlostne pozrie.

Bethany naschvál rozbaluje pomaly a uskríňa sa na teba.

„To nie je fér,“ povieš.

„Aimée, nekrič!“ zavolá mama.

Bethany sa nahlas rozchichoce.

Ťaháš Bethany za vlasy. Nie je to až také zlé, čo robíš, ale mama to vidí, a keď Bethany zbadá, že dospeli sa dívajú, rozreve sa ako malé decko.

„Aimée!“

Panebože, mama vyzerá škaredo, keď sa hnevá. To ťa rozosmeje a znova potáháš Bethany za vlasy, len aby sa opäť rozrevala. Potiahneš silnejšie a teraz zajačí naozaj.

„Valentine mala privela cukru a priveľmi sa rozrušila. Odniesieš ju hore do jej izby?“

To ťa rozzúri. Ale horšie ešte len príde.

„Bethany,“ povie mama, „vybrala si. Môžeš rozbalit aj ostatné papiere.“

Ocko ťa berie na ruky. Vie, ako ťa to nahnevá. Tlčieš ho do hrude, potom sa rozplačeš. Hore v izbe si ocko sadne na posteľ a posadí si ťa na kolená.

„Bethany je odporná, však?“ povie. „Videl som, ako ti zadržiava balik.“
Ocko vždy vie, ako ťa potešiť, a skoro nikdy sa na teba nehnevá. Nie je ako mama alebo Jay, ktorí na teba nikdy nemajú čas a vždy si nájdu niečo lepšie. Keď je doma ocko, urobí si na teba čas. Je tvoj najobľúbenejší, vždy.

Lahne si na tvoju posteľ, aj keď má na ňu dlhé nohy, a pevne ťa objíme. Cítiš sa lepšie.

„Pst, tichučko, princeznička, nemáš prečo plakať.“ Ocko pekne vonia, lepšie ako mama. „No tak, no tak, princezná. Nič sa nestalo. O chvíľu sa vrátíme dolu a ty povieš Bethany: prepáč, že som ťa ťahala za vlasy.“

To nemáš rada. Nikdy nechceš povedať prepáč.

Ocko sa rozosmeje a pevne ťa drží. Tak pevne, že ledva dýchaš. Je to najlepší ocko na svete. Všetci to hovoria. Ešte tuhšie si ťa privinie. Je to, ako keby ťa nikdy, nikdy nechcel pustiť. Cítiš sa v bezpečí.

Až do chvíle, keď začuješ na schodoch mamine kroky.

Sobota 12. augusta 2017

MARNI

„Alex, hovor s ňou, preboha!“ skríkla Marni. „Povedz jej, že o niekoľko minút sme tam.“

Počula z Alexovho mobilu nariekavé volanie a pritlačila na plyn. Nijaký rozdiel – aj tak už šla naplno. Pred pár minútami Alex bez zaklopania vtrhol do jej izby, vytiahol ju z postele a hnal ju dolu schodmi a von.

„Mami, musíme pomôcť Tash!“ kričal. Hlas mal rozochvený a mobil v ruke sa mu triasol. „Napadli ju!“

„Ako vieš?“ spýtala sa Marni, ešte nie celkom prebratá, natáhujúc si na pokrčenú pyžamu neforemnú mikinu. Nemala čas si skontrolovať cukor, a tak vzala škatuľku s inzulínom a vybehla za Alexom k svojmu autu.

„Práve mi to povedala.“ Znova si priložil mobil k uchu. „Už ideme, Tash.“

Thierry, samozrejme, celý ten rozruch prespal. Po tráve, čo večer vyfajčil, nehovoriac o fľaši koňaku, ktorej zdolal polovicu, ju to vôbec neprekvapovalo.

Marni vrhla pohľad na hodiny na palubnej doske. Bolo krátko po pol siedmej a cez val tmavých mračien nad morom sa predieral ranný svit. Na uliciach už vládla premávka, ale bolo dosť vidno, takže ich neblokovala. Keď sa po niekoľkých minútach zjavil hudobný pavilón, Alex vystrčil hlavu z okna.

„Tash? Tash, kde si?“ Hlas mu preskočil do fistuly. „Mami, asi zamdlela.“ Znova a znova opakoval jej meno, hlasnejšie a hlasnejšie. „Mám zavolať políciu?“

„Počkaj, kým tam budeme a uvidíme, čo sa stalo.“ Marni sa zmocnila nechúť, pociťovala k polícii antipatiu. Možno to nič nebude. Možno ju nebude treba volať. Lenže Tashine prenikavé výkriky v mobile naznačovali, že to nebude len tak. Stuhli jej plecía a krk, zovrela volant, až jej obeleli hánky.

Jej sústredenie sa na okamih vytratilo a neskoro zbadala, že dodávka, za ktorou sa hnali, zastala. Skočila na brzdu a Alexa v bezpečnostnom páse hodilo dopredu.

„Preboha, mami!“ So zavretými očami zvieral okraj sedadla.

Zavládlo ticho. Sedeli a čakali, že sa dodávka pohne, ale otvorili sa dvere na strane šoféra. Oстане stáť.

„Prepáč,“ ospravedlnila sa Marni, zhlboka sa nadýchla a obišla stojace vozidlo. „Čo Tash?“

Alex vytúkal jej číslo. „Nič.“ Skúšal to znova a znova.

„Povedala len, že je pri hudobnom pavilóne? Nič viac?“

„Plakala – je zranená. Možno ťažko.“ Hlas mu vypovedal a hlava mu klesla na hrud'. Palcom a ukazovákom si tisol kútiky očí.

„V noci s tebou nebola?“

Zdvihol hlavu a posmrkol. „Šla domov sama.“

Marni vzdychla. „Ty si ju nechal ísť domov samu? Tak neskoro?“

Alex sa mlčky zaďíval z okna. Krútil v rukách mobilom, nevedel obsedieť nehybne.

„Alex, koľko bolo hodín?“

„Neviem, mami. Pohádali sme sa. Boli sme v Brlohu a ona odtiaľ vyletela.“

„Mal si ísť za ňou.“

„Chcel som...“ Hlas sa mu vytratil.

„Hudobný pavilón,“ povedala Marni. „Pozri.“

„Nejde mi to do hlavy,“ odvetil a ukázal. „Je to opustené.“

Marni zastavila na prvom voľnom parkovacom mieste zopár metrov za pavilónom a Alex otvoril dvere, keď ešte nestála.

„Možno je na druhej strane. Poďme.“ Rozbehol sa.

Hudobný pavilón stál o čosi vyššie ako hlavná promenáda a dalo sa k nemu prejsť po mostíku so zábradlím z tepaného železa. Z promenády viedli aj schody dolu na pláž, kde bola pod pavilónom kaviarnička s terasou s výhľadom na more.

Osemuholníkový priestor pavilónu bol prázdny, a tak sa obaja rozbehli po schodoch na pláž.

„Tash?“ zavolał Alex. „Si tu?“

Nijaká odpoveď, no keď sa blížili ku kaviarni, Marni zbadala na dlažbe krv. Telom jej ako blesk prešľahol strach a nohy jej zrazu tak oslabli, že nevládala ísť ďalej. Rukou sa oprela o múr pavilónu, aby sa spamätala.

„Hľadaj,“ dostala zo seba.

„Tash!“ zakričal Alex znova. Obehol roh na terasu. „Och bože! Mami, tu je!“

Marni prešla za roh a zbadala syna skláňajúceho sa nad ležiacou dievčenskou postavou. Všade naokolo bola krv.

„Je v bezvedomí,“ povedal Alex. Kľakol si a položil si jej hlavu na kolená. Dlhé tmavé vlasy mala krvavé, strapaté a šaty boli tiež od krvi. Mala ju aj na dlaniach, rukách a nohách.

Marni pohľadom prebehla po krvi na zemi okolo Tash a potom sa zadívala na dievčinu. Zrejme má množstvo rán. Jej krvou poŕfkaný mobil ležal pri nej, tam, kde jej vypadol z ruky. Marni zovrelo žalúdok, no vedela, že teraz je všetko na nej.

„Zavolaj záchranku, Alex! Ja zatiaľ pohľadám niečo na zastavenie krvácania.“

Krvavá stopa prichádzala z druhej strany hudobného pavilónu. Vyzeralo to tak, že Tash sa odtiaľ plazila, kým stratila vedomie –

chcela sa dostať preč od útočníka alebo hľadala pomoc? Marni sa to rozbehla zistiť. Vchod do kaviarne bol pootvorený a na zárubni bol krvavý odtlačok dlane. Marni usúdila, že niekto sa vlámala dnu.

„No došla!“ Zalial ju studený pot. Čo nájde vnútri?

Vedela, že by tam nemala ísť – je to miesto činu. Ale nemôže tam nechať Tash vykrvacať – už stratila dosť krvi a ešte potrvá, kým príde sanitka. Laktom, aby nezanechala odtlačky prstov, opatrne potisla dvere. Vnútri bolo teplo a v zatuchnutom vzduchu sa vznášal pach krvi. Vládlo tam šero, na východe sa zatiaľ objavila iba šmuha denného svetla. No Marni videla dosť. V hrdle sa jej zadržol dych – celé to tam bol krvavý kúpeľ. Uprostred ležali lodičky, jedna prevrátená na bok, obidve od krvi.

Po špičkách, opatrne, aby nestúpila do tmavých kaluží uprostred dlážky, prešla dozadu ku sklenenému pultu. Musí nájsť niečo na zastavenie krvácania. Panicky prehrabala zásuvky a skrinky, ale nič vhodné nenašla, no potom zbadala na policičke pod umývadlom rolku utierok. Čert ber odtlačky prstov! Zo zásuvky s riadom vybrala čistý nôž a prerezala na rolke plastový obal.

„Mami!“ zúfalo zvolal Alex zvonku. „Rýchlo!“

Marni vyšla z kaviarne. Potila sa, zrazu vnímala pach vlastného tela. Nič iné sa jej nežiadalo, len skočiť pod studenú sprchu a tváriť sa, že sa to nestalo.

„Zavolať si záchranku?“

„Už ide.“

Rozbalila rolku, kľakla si a kusy z nej pritisla na širokú reznú ranu pod Tashinými rebrami. Tash sa pri tom zamrvila a zastenala.

„Tash?“ oslovil ju Alex.

Dievčina otvorila oči a neprítomne ich naňho uprela. Tvár mala sivú, lesklú od potu.

„Tash?“ Alex pri vyslovení jej mena zaváhal.

Marni jej jednou rukou chytla krvavú dlaň a druhou jej odhrnula vlasy z čela.

„Tash,“ prihovorela sa jej ticho, „povieš nám, čo sa stalo?“

„Ja... prišiel ku mne zozadu muž...“ Ledva sa zmožila na šepot. Pozrela pritom na Alexa a odtiahla sa od neho.

Marni jej stále pritískala na bok papierové utierky.

„Asi ju dobodal,“ šepala Alexovi.

Panebože, čo si tá vytrpela.

Išlo o závažný útok – musia zavolať políciu. Marni sa zakrútila hlava. Prinúti sa do rozhovoru s detektívom inšpektorom Frankom Sullivanom? Jeho odmietnutie ju ranilo, ale je to už vyše desať mesiacov a teraz je znova s Thierrym. A možno s ním ani nepríde do kontaktu. Jeho parketou sú vraždy, a hoci je Tash vážne zranená, žije.

„Mami? Mami?“

Obzrela sa na Alexa. „Čo sa deje?“

„Pozri!“ Držal Tashine ruky dľaňami hore. „Čo to má byť?“ V strede obidvoch dlaní mala hlboké jamky, vyzerali ako vyhlbené nožom. Ruky celé od krvi, akoby mala červené rukavice. „A na nohách...“

Marni na ne skĺzla pohľadom.

Tash mala na každom chodidle podobné rany.

Alexovi sa triasli ruky a Marni sa pozrela na svoje. Premkol ju temný strach. Na zemi ležala Tashina kabelka – nevzali ju. Toto nie je obyčajné lúpežné prepadnutie – tento útok, tieto rany, niečo to znamená.

Tash sa zrazu mykla a chcela sa dostať preč od Alexovej podpieračnej ruky. Niečo zamrmlala. Alex a Marni si vymenili pohľady, no ani Alex jej nerozumel.

„Tash?“ prihovorel sa jej znova.

Zasa niečo povedala, ale bolo to skomolené.

Marni si utrela krv z rúk o pyžamové nohavice a z mikiny vylovila mobil. Vyčítala číslo a čakala, načúvala, či sa v dialke neozve siréna záchranky.

Čo ak to nevezme?

Ale vzal.

„Frank, potrebujem ťa tu, rýchlo!“

Sobota 12. augusta 2017

FRANCIS

O desať minút po Marninom telefonáte zastavil pri hudobnom pavilóne za sanitkou detektív inšpektor Francis Sullivan. Rozhliadol sa a hneď zbadal miesto, kde sa niečo dialo – o úroveň nižšie pri kaviarni. Z policajtov bol na mieste činu prvý, záchranári prišli iba pred chvíľou. Rýchlo zavolať seržantovi Rorymu Mackayovi, aby poslal technikov, potom sa zhlboka nadýchol a vystúpil z auta. Znova sa stretne s Marni Mullinsovou a je z toho v rozpakoch.

Marni Mullinsová. Tetovacia umelkyňa, ktorá mu pred rokom pomohla vyriešiť vraždy takzvaného Zlodeja tetovaní. Usilovalo sa nemyslieť na ňu. Zachránila mu život a za to je jej dlžníkom. No radšej sa jej vyhýbal. Nezvládal pocity, ktoré sa medzi nimi objavili, keď ich pracovný vzťah prerástol do niečoho osobnejšieho. Alebo, povedané tvrdo, neunesol drámy, ktoré kráčali ruka v ruke v styku s Marni Mullinsovou. Bola od neho o osem rokov staršia, mala násilníckeho exmanžela a niesla si na pleciah celý batoh problémov, a preto neznášala políciu. Už mesiace ju nevidel ani o nej nepočul. Až do dnešného rána. Keď si spomenul na pocit, ako mu prepichovali kožu jej tetovacie ihly, nedokončené tetovanie na pleci ho začalo štípať. Spotili sa mu dlane a rozbúšilo srdce.

Ovládaj sa.

A teraz je tu, náhli sa k nemu, schádza po schodoch z promenády. Mal iba zlomok sekundy, aby zaregistroval jej strapaté vlasy a zakravený odev, kým prehovorila.

„Frank, chvalabohu...“

„Čo sa stalo?“ Vyletelo to z neho drsnejšie, než zamýšľal.

„Napadli Alexovo dievča.“

„Kedy?“

Marni pokrčila plecami.

„Poznala ich?“

„Neviem. Hovorí nezrozumiteľne.“

Vykročili za pavilón. Francis mlčal. Ruky si strčil do vreciek, aby si Marni nevšimla, že sa mu trasú. S tým si však nemusel robiť starosti – väčšmi jej ležalo na srdci to dievča než pocity, aké ním mohli lomcovať, keď ju znova uvidel. Viedla ho k miestu, kde záchranári opatrne zasúvali Tash do žily na ruke kanylu. Bola ledva pri vedomí a záchranár, ktorý práve pripevňoval k hadičke vrecko s tekutinou, sa tváril veľmi znepokojene. Obďaleč postával mládenec a na Francisu zazeral, akoby bol nepozvaným hosťom na párty. Alex, Marnin syn. Francisovi sa hlavou mihla otázka, koľko vie o jeho vzťahu s Marni.

Keď sa pozrel na poranené dievča, podarilo sa mu sústrediť na prácu. Tvár malo spuchnutú a na jednej strane modrastú, podbehnuté oči zavreté, pod nimi rozmazaný tmavočervený mejkap – ktosi ho zmlátil. Sklonil sa, sledoval, ako mu druhý záchranár zakladá na pravej strane pod hrudníkom elastický obväz.

„Je to vážne?“ spýtal sa.

Záchranár sa naňho pozrel a prikývol. „Je to hlboké,“ odvetil. „Na koľko je zranená, budeme vedieť, až keď ju privezieme do nemocnice. Ale stratila veľa krvi.“

Záchranári odstrihli kus šiat. Látka bola presiaknutá krvou a tak isto bielizeň.

Pri Francisovi zastala Marni.

„Pozri sa na jej ruky a nohy,“ povedala.

Francis sa lepšie prizrel. Na obidvoch rukách a nohách zbadal okrúhle krvavé rany.

„Od čoho to je?“ spýtal sa.

Záchranár, ktorý pripevnil k Tashinej ruke vrecko s plazmou, si robil poznámky na papier s podložkou.

„Netuším,“ odvetil. „Ale ruky aj nohy má celkom prebodnuté.“

Neboli to rany od toho, ako sa bránila, a určite nie náhodné. Tomu dievčaťu sa stalo niečo príšerné a má šťastie, že je nažive.

„Tash?“ oslovil ju Francis a zohol sa, aby sa dostal do jej zorného poľa. „Som detektív inšpektor Sullivan. Ako vám je?“

Uprela naňho rozšírené, vystrašené oči. Záchranári sa tvárili vážne a Francis vedel, že mu neostáva veľa času. Musia ju rýchlo dopraviť do nemocnice.

„Bolí to,“ šepla.

„Viete, kto vám to urobil?“

„Alex?“

Francisovi sa zo šoku na okamih zatmilo pred očami, ale keď znovu vyslovila to meno a podišiel k nej Alex, uvedomil si, že to nebola odpoveď na jeho otázku.

„Tash,“ zopakoval. „Chcem zistiť, kto vám to urobil. Môžete mi povedať niečo o tom, čo sa stalo?“

Tash zavrtela hlavou a rozplakala sa.

Záchranár vstal a pozrel na Francisa.

„Musíme ísť, kamarát. Nebezpečne jej klesol tlak. Porozprávate sa s ňou neskôr, keď ju stabilizujeme.“

Keď ju záchranári vykladali na kolieskové nosidlá, Francis sa sústredil na Marninho syna. Na prvý pohľad vyzeral rovnako, ako si ho pamätal – vysoký a štíhly ako jeho otec, stále s dredmi až poníže pliec. No pri bližšom pohľade si všimol, že črty mu dospeli. Líca sa prehĺbili a preč bol aj kus chlapčenského šarmu. *Ktovie, či si*

riedke strnisko na brade nechal narásť zámerne, alebo sa len ráno ešte nestihol oholiť, zauvažoval Francis. V každom prípade s ním vyzerá starší.

„Povedz mi, čo sa stalo, Alex.“

Alex sa vyhýbal očnému kontaktu. „Neviem, čo sa stalo – nebol som s ňou, keď ju napadli.“ Hlas mal roztrasený.

„Tash mu zavolala okolo šiestej ráno,“ vysvetlila Marni.

„Prečo jemu? Prečo nie rodičom?“

„Nevychádza s mamou,“ odvetila Marni.

Alex na ňu zagánil. „Sú odcestovaní,“ povedal. „V Londýne.“

„Koľko má rokov?“ spýtal sa Francis.

„Sedemnáť.“ Čo znamenalo, že zavolať rodičom malo byť na prvom mieste. Musí k tomu čo najskôr prizvať Angie Burtonovú.

„Chodíš s ňou, Alex?“

Alex sa zamračil, ale prikývol.

„Bol si s ňou v noci?“

„Už som vám povedal. Nie, keď sa to stalo.“

„A predtým?“

„Áno.“ Zaznelo to vzdorovito.

„O koľkej si ju videl naposledy?“

„Odišla z Brlohu okolo jednej.“

„Sama? Alebo s partiou?“

„Sama,“ odvetil Alex.

Prestúpil z nohy na nohu a potom znova. Ruky zaťaté do pästí mal vo vreckách nohavíc. Niečo tu nesedí.

„A kedy ti zavolala?“

Alex sa opäť zamračil. „Asi o šiestej.“

„A povedala ti, čo sa počas tých piatich hodín stalo?“

„Nie. Niečo hovorila, ale nedávalo to zmysel.“ Jeho pozornosť upútal odchod záchranárov, ktorí medzi nimi tlačili nosidlá. „Môžem ísť s vami?“ spýtal sa.

„Lutujem,“ odvetil prvý zo záchranárov. „Vezieme ju do okresnej nemocnice. Môžete tam za ňou prísť.“

„Mami?“

„Chvíľočku. Musím ukázať inšpektorovi Sullivanovi, kde sa to stalo.“

Marni vzala Francisu za lakeť a nasmerovala ho ku kaviarni. Francis si pri chôdzi zhodil sako – už cítil na chrbte slnko.

„Tu,“ povedala.

Francis nazrel od vchodu dovnútra.

„Pre Kristove rany!“ Na viac sa nezmohol.

Na dlážke kaluž krvi a na stenách oblúky striekancov. Prevrhnutá stolička, odtlačky rúk a v krvavých šmuhách vedúcich ku vchodu stopy bosých nôh. Uprostred dlážky si všimol lodičky a položil si otázku, či spadli predtým, ako jej útočník zranil chodidlá, alebo až potom. Pátral po stopách zápasu a zbadal roztrieštené sklo z dverí a očividne vylomenú zámku.

Niekoľko sa do kaviarne vlámal, priniesol sem dievča a potom naň zúrivo zaútočil. Beštiálny útok, ktorý takmer neprežilo. V hlave mu naskakovali otázky, všetky bez odpovede. Jeden človek alebo gang? Aký bol motív? Bola Tash konkrétnym cieľom alebo to mohol byť hocikto? Znásilnili ju? Nevyzeralo to na obyčajnú lúpež – Tash mala stále mobil, mohla privolať pomoc.

Pre Francisu to nebolo prvé miesto činu, ale na tomto bolo čosi mimoriadne odpornejšie. Tash Bradyovú doslova zmasakrovali.

„Dobre. Nechám to na technikov.“

„Ideš do nemocnice?“

„Nie, pošlem tam detektívku Burtonovú – pre Tash bude lepšie, keď ju vypočuje žena. Musí spísať aj tvoju a Alexovu výpoveď. Netušíš, kto to mohol urobiť, Marni?“

Obrátil sa k nej. Vyzerala stále rovnako, hoci trocha utrápenejšie, z neporiadne zapleteného vrkoča sa jej uvoľnili vlasy, vrásky na tvári pôsobili hlbšie. *Kto – alebo čo – ju tak ničí?* mihlo sa mu myslou.

Pokrútila hlavou.

„Ani na sekundu si nepomysli, že to urobil Alex,“ povedala.

Oheň v jej očiach poznal až pridobre.

„Prečo by som si to mal myslieť?“ spýtal sa Francis. Vyznelo to zvláštne.

„Dúfala som, že nie. No nie si tak vycvičený? Pozriť sa najprv na manžela, frajera, milenca?“

Stále tá istá Marni, stále zášť, keď ide o políciu.

„Nepôjdem po nikom konkrétnom, kým nebudem mať fakty, čo sa tu stalo.“

Marni zdvihla obočie, zjavne ju to nepresvedčilo.

Nikdy sa z toho nedostanú.

Zaviedol ju späť na terasu. Záchranári už odišli a stál tam iba Alex Mullins, hľadel na more, žmúril do slnka a rukou si tienil oči.

Je načase zavolať technikov. Francis vyšiel po schodoch k svojmu zaparkovanému autu a s Marni ani s Alexom už neprehovoril. Mal však priveľa otázok, na ktoré potreboval odpovede.

Tashine rany... Poznal ich. Ale prečo by jej niekto zasadil stigmy – tie isté rany, ktoré utrpel Kristus na kríži?

Sobota 12. augusta 2017

ANGIE

Detektívka strážmajsterka Angie Burtonová dostala úlohu. Šéf ju o všetkom telefonicky poinformoval a ona, stojac pri kuchynskom dreze, do seba narýchlo hodila miskú vložiek. Napadli ženu a brutálne ju zranili. Približne o jednej v noci odišla z nočného klubu Brloh a asi o šiestej zatelefonovala frajerovi a žiadala ho o pomoc. Angie sa má pokúsiť od nej zistiť, čo sa stalo počas tých piatich inkriminovaných hodín a najmä dajaký náznak, kto to urobil.

Trvalo jej necelé tri minúty, kým našla Natashu Bradyovú na pohotovosti, no nedovolili jej vstúpiť do resuscitačnej miestnosti, kam ju uložili. Lekári museli stabilizovať krvný tlak a zastaviť krvácanie z hlbokéj rany v boku. Sestry behali dnu a von a Angie natrčala krk, aby nazrela dnu zakaždým, keď sa otvorili dvere.

Prosím, prosím, nech nezomrie.

„Ako je na tom?“

Sestra, ktorá vybehla von, ju počastovala nesúhlasným pohľadom.

„Ešte potrvá, kým sa s ňou budete môcť pohovárať.“

„Samozrejme. To mi je celkom jasné.“ Angie sa usilovala správať čo najdiplomatickejšie. Bolo však nesmierne dôležité porozprávať sa s Tash čo najskôr, ešte kým má v živej pamäti spomienky na útok.

„Kto je jej ošetrojúcim lekárom?“

„Traumatologický tím vedie doktorka Parryová.“

„Dobre – rada by som si s ňou pohovorila, ak je to možné. Môžete to zariadiť?“

Sestra sa zatvárala podráždene. Také niečo nepatrilo do jej popisu práce. Angie ju chytila za predlaktie.

„Bol to strašný útok a my musíme spraviť všetko, aby sme zistili, kto to urobil.“

Sestra zhlboka vzdychla. „Porozpráva sa s vami, len čo bude mať voľnú chvíľu, ale momentálne je prioritou číslo jeden pacientka.“

„Pravdaže.“ Angie jej ustúpila z cesty a prešla k radu stoličiek ďalej na chodbe. Kým sa nepozhovára s Natashou, nemôže nič robiť.

Na pohotovosti panoval v sobotu ráno viac-menej pokoj. Zranení zo športu prídu až popoludní, opilci neskôr večer. Z predchádzajúcich návštev si pamätala, že tam niekde je automat na kávu. Káva z neho je mizerná, ale obsahuje kofeín. Zamierila smerom, kde predpokladala, že bude automat. Našla ho, káva chutila ešte horšie, ako si pamätala, no aspoň bola horúca. Keď sa vrátila, stolička, na ktorej predtým sedela, bola obsadená – tú ženu hneď spoznala.

Marni Mullinsová. Angie z telefonátu s Francisom vedela, že je do toho zapletený Mullinsovej syn Alex – zrejme ten mládenec, čo chodí pred mamou hore-dolu po chodbe. Angie bolo jasné, že sa s nimi musí porozprávať o tom, čo sa stalo, nerátala však s tým, že ich uvidí tu.

„Zdravím, Marni,“ prihovorila sa. „Som Angie Burtonová. Pamätáte sa? Vlni sme sa stretli.“

Marni na ňu uprela nevraživý pohľad. „Pamätám sa,“ prisvedčila.

„Ty si Alex?“ spýtala sa Angie, keď sa k nemu obrátila. S dlhými dreadmi a otrhaným odevom vyzeral presne tak, ako si predstavovala syna Mullinsovcov, Marni a Thierryho.

Prikývol a zagánil na ňu. Zamračený tínedžer – to je jasné.

„Od detektíva inšpektora Sullivana viem, že ste obaja boli na mieste činu a zavolali ste sanitku. Je tak?“

„Áno,“ prikývla Marni.

Angie si ich premerala. Marni v pyžame a vo vyblednutej mikine. Až teraz si všimla, že oblečenie majú poffkané čímsi, čo vyzeralo ako zaschnutá krv. Krv Natashe Bradyovej?

„Neskôr budem od vás obidvoch potrebovať výpoveď – keď sa budem môcť porozprávať s Natashou.“

Marni Mullinsová sa zatvárila sklamané. Dúfala, že ju vypočuje Francis? Angie vedela, že pomohla v prípade Zlodeja tetovaní, ale nijako si ju neoblúbila.

„Vy ste detektívka strážmajsterka Burtonová?“ ozval sa spoza nej ženský hlas.

Angie sa obrátila a zbadala mladú ženu v chirurgickom úbore, ktorá sa k nej náhlila.

„Áno,“ prikývla Angie.

„Som Tanika Parryová. Ošetrujem Natashu Bradyovú.“

Angie kútikom oka postrehla, že Marni Mullinsová sa dvíha zo stoličky. A zároveň k nim pristúpil Alex.

„Ako je na tom?“ spýtal sa.

Tanika Parryová ich nebrala na vedomie, upierala pohľad iba na Angie.

„Môžete sa s ňou chvíľu porozprávať. A je tam niečo, čo by ste mali vidieť.“

Angie sa pobrala za ňou po chodbe do izby, kde ošetrovali Natashu Bradyovú. Vo dverách na okamih zastala. Miestnosť bola malá, zmesila sa tam iba posteľ na kolieskach a z oboch strán lekárske prístroje. Tash na lôžku bola neprirodzene bledá a tvár sa jej leskla od potu. Ruky mala položené na prikrývke, obidve nahrubo obviazané obvazom. V jednej ruke mala infúziu a bola pripojená k srdcovému monitoru.

Angie si sadla na stoličku pri posteli.

„Tash?“

Tash pomaly otvorila oči a trochu panicky sa rozhládla po miestnosti.

„Pokoje, Tash. Si v nemocnici. Nič ti nehrozí.“

Keď začula Angin hlas, uprela na ňu pohľad.

„Volám sa Angie. Som od polície a chcem ti položiť niekoľko otázok o tom, čo sa stalo v noci.“

Tash sa mihol po tvári strach a pozrela si na ruky.

„Ja...“ Stíchla a dľaňami zovrela prikrývku. Oči mala ustrašene rozšírené.

Angie ju chytila za ruku, dávala si pozor, aby sa nedotkla obvázov.

„Už je dobre, Tash. Len mi povedz všetko, na čo sa pamätáš.“

„Bola som s Alexom,“ dostala zo seba váhavo. „Boli sme na pláži.“

„Keď ste odišli z Brlohu?“

„Z Brlohu? My sme tam boli? Na pláži sme boli popoludní.“

„Dobre. Večer ste boli v Brlohu, ale odišla si sama.“ Povedal jej to v telefóne Francis.

Tash prikývla, bolo však celkom jasné, že si vôbec nepamätá, že boli v klube.

„Čo sa mi stalo?“ spýtala sa.

„Nieкто tá napadol. Pri hudobnom pavilóne.“

Tash sa v očiach mihla spomienka. Rukami znova zovrela prikrývku.

„Vieš, kto ti to urobil?“

Pokrútila hlavou. „Nie...“

„Pamätáš si z toho dačo?“

Tash zavrela oči.

Angie bolo nepríjemné naliehať na ňu, aby si spomenula na niečo, čo muselo byť príšerné.

„Muž. Poriadne som ho nevidela.“

„Prečo si ho nevidela?“

„Bolo tam svetlo, svietilo mi rovno do tváre.“ Očami panicky zamihala zboka nabok. Potom si ich zakryla rukami a rozplakala sa. „Čo mi urobil?“

„Už ti nič nehrozí, Tash.“

Angie vstala a obrátila sa k Tanike Parryovej.